

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 14/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej JUDr. Danielom Blyšťanom, Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Rastislavova 68, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cdo 74/2012 a jeho uznesením z 10. januára 2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 1 CoE 477/2011 a jeho uznesením z 29. septembra 2011 a Okresného súdu Lučenec vo veci vedenej pod sp. zn. 10 Er 290/2011 a jeho uznesením z 15. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2013 doručená sťažnosť, doplnená podaním z 3. septembra 2013, obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citácii aj „sťažovateľ“, oprávnená, resp. dovolateľ“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cdo 74/2012 a jeho uznesením z 10. januára 2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 CoE 477/2011 a jeho uznesením z 29. septembra 2011 a Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 10 Er 290/2011 a jeho uznesením z 15. júna 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že *«Sťažovateľ je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. Sťažovateľ uzavrel dňa 27. 8. 2008 s p. I. K... (ďalej aj „povinný“) poistnú zmluvu..., na základe ktorej sa povinný zaviazal platiť dohodnuté poistné. Povinný v rozpore s poistnou zmluvou dohodnuté poistné za riadne sťažovateľom poskytnutú a povinným vyčerpanú službu nezaplatil. Sťažovateľ sa v súlade s individuálne uzavretou rozhodcovskou doložkou, obrátil na Arbitrážny súd Košice, ktorý rozhodcovským rozsudkom zo dňa 8. 3. 2010 sp. zn. 3 C/1070/2009 zaviazal povinného na zaplatenie dlžnej sumy 43,22 EUR, úrokov z omeškania a trov rozhodcovského konania. Pretože povinný túto sumu v lehote podľa rozhodcovského rozsudku nezaplatil, sťažovateľ podal súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Lučenec žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie, ku ktorej pripojil návrh*

sťažovateľa a exekučný titul..., ktorým je rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd po začatí exekúcie vyzval súdneho exekútora výzvou zo dňa 20. 4. 2011 na doplnenie návrhu na začatie exekúcie... Návrh... mal byť... doplnený doložením zmluvy obsahujúcej rozhodcovskú doložku... po obdržaní požadovanej listiny exekučný súd uznesením žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bez akejkoľvek ďalšej procesnej činnosti (vyjadrenie oprávneného, pojednávanie) zamietol» uznesením sp. zn. 10 Er 290/2011 z 15. júna 2011.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 477/2011 z 29. septembra 2011, ktorým uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 74/2012 z 10. januára 2013 odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľky *„Súd prvého stupňa nedisponoval rozhodcovským spisom... preto nemohol ani vykonávať prieskumné konanie. Prvostupňový súd teda v skutočnosti nevykonal prieskum exekučného titulu a spisových podkladov, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzali, ale vlastnou cestou... zabezpečil listinné dôkazy, ktoré slúžili ako podklad a boli podstatné pre jeho rozhodnutie...*

Exekučný súd za pomoci ním vyžiadaných listinných dôkazov vykonal kontrolu postupu rozhodcovského súdu a dospel k úplne opačným právnym záverom...

Súbehom dokazovania pod rúškom doplnenia návrhu na začatie exekúcie a jeho prieskumu pri nerešpektovaní procesných pravidiel o dokazovaní (... jedine procesne prípustnou formou... je totiž postup podľa § 120 a nasl. O. s. p.) a neumožnenia dokazovania nezohľadnením podstaty a zmyslu § 53 ods. 3 O. z. došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom a tým k porušeniu práva oprávneného na súdnu ochranu a na riadne a spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy).“.

4. V postupe a rozhodnutí krajského súdu sťažovateľka namietala jeho stotožnenie sa s faktickými právnymi závermi okresného súdu, v dôsledku ktorého potvrdil prvostupňové rozhodnutie *„postupom podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 219 ods. 1 O. s. p... ako vecne správne“.*

5. Rozhodnutie najvyššieho súdu o jej dovolaní považovala sťažovateľka z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a nevysporiadania sa s jej argumentáciou uvedenou v dovolaní za „*arbitrárne a nepreskúmateľné*“.

6. Sťažovateľka tvrdí, že postupom a rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov boli porušené ňou označené základné práva a slobody (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru).

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny..., právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy..., právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy..., právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu... zo dňa 10. 1. 2013 sp. zn. 3 Cdo 74/2012, Krajského súdu... zo dňa 29. 9. 2011 sp. zn. 1 CoE 477/2011 a Okresného súdu... zo dňa 15. 6. 2011 sp. zn. 10 Er 290/2011 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 10. 1. 2013..., Uznesenie Krajského súdu... zo dňa 29. 9. 2011... a Uznesenie Okresného súdu... zo dňa 15. 6. 2011... sa rušia a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,52 €...“

II.

8. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] požiadal okresný súd, krajský súd a najvyšší súd o zaujatie stanoviska k tvrdeniam sťažovateľky tvoriacim predmet posudzovanej sťažnosti.

8.1 Predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr. 581/2013 zo 14. mája 2013 argumentovala v zásade totožne s odôvodnením namietaného prvostupňového rozhodnutia.

8.2 Predseda krajského súdu v úvode svojho stanoviska sp. zn. Spr 621/13 z 29. mája 2013 špecifikoval okruh námietok sťažovateľky:

„Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom krajského súdu, ktorý na odvolanie sťažovateľky... uznesenie súdu prvého stupňa... ako správne potvrdil, pričom sa stotožnil s jeho vecným posúdením a rozhodnutím o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) so záverom, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, a preto nie je spôsobilým exekučným titulom. V nadväznosti na to, sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej exekučnej veci, poukázala na to, že súd prvého stupňa nedisponoval rozhodcovským spisom, nerešpektoval procesné pravidlá o dokazovaní, rozhodol bez účasti oprávneného a bez nariadenia pojednávania, prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka.“, pričom zdôraznil, že „Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Keďže odvolací súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s názorom prvostupňového súdu, je potrebné prihliadnuť nielen na odôvodnenie odvolaním napadnutého uznesenia krajským súdom, ale aj na samotné odôvodnenie uznesenia prvostupňovým súdom.

V reakcii na námietky sťažovateľky je preto potrebné uviesť, že nie je dôležité, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky odvolacím súdom optimálny, ale iba či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy...“. Následne argumentoval totožne s obsahom odôvodnenia namietaného odvolacieho uznesenia a nad jeho rámec ešte uviedol:

„V sťažnosti doručenej Ústavnému súdu... sťažovateľka identifikuje ústavne relevantné vady napadnutého rozhodnutia krajského súdu v tom, že o jej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom bez

nariadenia pojednávania, hoci okresný súd vykonal samostatné nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k opačným právnym záverom, ako arbitrážny súd v základnom konaní, čo viedlo fakticky k zrušeniu účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu sťažovateľky, a teda prekročil svoju právomoc a preskúmal rozhodcovský titul z hľadísk, na ktoré ho zákon neoprávňuje.

Súdnymi úradníkmi v zmysle zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov sú aj vyšší súdni úradníci. Úkony vyššieho súdneho úradníka sú vymedzené v § 4 až 8 citovaného zákona. Podľa § 5 písm. g/ citovaného zákona, v občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu, v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu okrem schválenia príklepu súdom. Osobitným predpisom sa rozumie zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov...

V exekučnom konaní sa nerozhoduje vo veci samej, ale reálne dochádza k výkonu už vydaného právoplatného rozhodnutia, kedy sa rozhoduje uznesením, kde zákon nevyžaduje nariadenie pojednávania. Vykonávacie konanie (exekučné konanie) nesmeruje k vydaniu určitého konečného rozhodnutia vo veci samej, ale slúži k uspokojeniu nároku judikovaného súdom, pokiaľ povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Aj rozhodnutia súdu v rámci exekučného konania možno preto považovať skôr za procesné rozhodnutia, kde na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa Exekučného poriadku sa použijú ustanovenia O. s. p., pokiaľ Exekučný poriadok neustanovuje inak, tak, ako na to poukazuje § 251 odsek 4 O. s. p. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že súd v exekučnom konaní musí nariadiť pojednávanie, ak preskúmava žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku...

Aj z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že pri preskúvaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd nenariaduje pojednávanie, ale zisťuje, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul je v rozpore so zákonom alebo nie. Ak rozpor so zákonom nezistí, poverí exekútora vykonaním exekúcie. Ak súd zistí rozpor so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia uznesením zamietne. Súd v rámci rozhodovania o žiadosti

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevykonáva nové dokazovanie, ale zisťuje len, či táto žiadosť je alebo nie je v súlade so zákonom.

Z týchto dôvodov preto nie je možné stotožniť sa so sťažnosťou sťažovateľky, že všeobecné súdy v exekučnom konaní o žiadosti o udelenie poverenia rozhodli bez nariadenia pojednávania, pretože súdy takúto povinnosť nemajú. Ich povinnosťou je len skúmať, či žiadosť o udelenie poverenia je alebo nie je v súlade so zákonom.

Vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie nevykonáva dokazovanie ako procesnú činnosť súdu upravenú v §§ 120 až 136 O. s. p., pretože účelom dokazovania je preukázanie sporných tvrdení, čo posudzovanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom určite nie je. § 120 odsek 1 O. s. p. uvádza, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktorého výsledkom má byť hodnotenie dôkazov pre rozhodnutie vo veci samej. Pri posudzovaní žiadosti o udelenie poverenia nedochádza k rozhodovaniu vo veci samej...

Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na Nález Ústavného súdu III. ÚS 60/04-70 z 19. mája 2004, je potrebné uviesť, že ústavný súd poukazoval v náleze na už zrušené ustanovenie § 253 odsek 2 O. s. p., teda nález Ústavného súdu už nie je možné aplikovať analogicky.“

8.3 Predseda najvyššieho súdu vo vyjadrení č. KP 3/2013-28 zo 17. mája 2013 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti v súlade s doteraz zaužívanou praxou. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa vyporiadal vyčerpávajúcim spôsobom so všetkými námietkami sťažovateľa. Už v dovolaní sťažovateľ namietal, že súdy v rozpore so zákonom i smernicou 93/13/EHS preskúmavali právoplatné exekučné tituly a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali prijateľnosť, či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. S touto námietkou sa dovolací súd vyporiadal v odôvodnení rozhodnutia na str. 10-11...

Dovolací súd sa vyporiadal v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia aj námietkou týkajúcou sa nenariadenia pojednávania na strane 8, kde uviedol:...

Záver dovolacieho súdu k tejto námietke je opätovne súladný s jednotnou rozhodovacou praxou občianskoprávneho kolégia, ktoré v tomto smere rozhodlo niekoľko desiatok vecí. Napokon treba uviesť, že rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 60/2004, na ktoré sa odvoláva sťažovateľ, rieši otázku dokazovania v štádiu rozhodovania o odklade už nariadenej exekúcie. V štádiu rozhodovania o vydaní poverenia exekútora na začatie exekúcie, kedy exekučný súd skúma súlad exekučného titulu s návrhom na začatie exekúcie a formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu, výlučne len na podklade listín predložených oprávneným je nepoužiteľné, a preto nebol ani dôvod, aby sa všeobecné súdy s jeho existenciou zaoberali v odôvodnení rozhodnutí.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s vyslovenými závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k úsudku o arbitrárnom prístupe ani odňatí spravodlivosti. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že tento postup bol plne súladný s princípom právnej istoty, rešpektujúci zmysel práva na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu.“

9. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka argumentovala rozhodnutiami Najvyššieho súdu Českej republiky, Ústavného súdu Českej republiky, ústavného súdu a najvyššieho súdu, ako aj vlastnou interpretáciou „Smernice Rady 99/13 EHS“ a rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie (pozri tiež bod 18).

III.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví

zákon. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

14. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá

právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach (ochrana práv a slobôd), o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

15. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie práv (pozri body 1 a 7) uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 290/2011-20 z 15. júna 2011 a konaním mu predchádzajúcim.

16. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 477/2011 z 29. septembra 2011. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozhodnutím okresného súdu.

17. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi a uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré rozhodovali o jej návrhu na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku, v ktorej vystupovala ako oprávnená osoba. Porušenie svojich práv vidí v tom, že všeobecné súdy v exekučnom konaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie rozhodli bez nariadenia pojednávania, vykonávali dokazovanie nimi zabezpečenými listinnými dôkazmi bez jej účasti a možnosti vyjadriť sa k takto vykonaným dôkazom a tiež svoje právne závery nedostatočne odôvodnili (pozri body 3 až 6). V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (IV. ÚS 57/04), Najvyššieho súdu Českej republiky (20 Cdo 1020/99), ústavného súdu (III. ÚS 60/04, III. ÚS 192/06, PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 153/02, IV. ÚS 55/2011, I. ÚS 255/2010, IV. ÚS 77/02,

II. ÚS 499/2010), ako aj najvyššieho súdu (3 Cdo 147/2009, 4 Cdo 159/2009) a Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Banskej Bystrici (pozri tiež bod 9).

19. Proti druhostupňovému rozhodnutiu krajského súdu (pozri tiež bod 16) z 29. septembra 2011 podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 74/2012 odmietol (súčasne zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie dovolacieho konania).

20. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie označených práv predmetným uznesením najvyššieho súdu, v sťažnosti v podstate vychádzala z dôvodov, ktorými argumentovala v podanom dovolaní.

21. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

22. Keďže ťažiskom (základom) námietok sťažovateľky je ňou tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd podrobil primárne

ústavnoprávnemu prieskumu sťažnosťou napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu z hľadiska eventuálneho porušenia týchto práv.

23. Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade najvyšší súd dovolanie sťažovateľky, *„Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/ a f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p... odmietol... podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.“*

24. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 21a 23) preskúmal predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 74/2012 z 10. januára 2013, ktorým tento súd dovolanie odmietol. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde a krajskom súde v podstatnom oboznámil dovoláciu argumentáciu sťažovateľky, ktorou žiadala *„zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo súdy v danom prípade:*

1. rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p.), lebo súd v exekučnom konaní nie je oprávnený skúmať (ne)prijateľnosť rozhodcovskej doložky a nesmie ani preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia označeného za exekučný titul,

2. odňali oprávnenej možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. a/ O. s. p.), a to tým, že: a/ rozhodnutie odvolacieho súdu bolo doručené priamo oprávnenej, i keď bola zastúpená advokátom, b/ rozhodli bez nariadenia pojednávania, i keď v konaní vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, pričom zvoleným postupom odňali oprávnenej možnosť vyjadriť sa jednak k vykonaným dôkazom, jednak k otázke individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky, c/ rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol v danom prípade pripojený k návrhu na vykonanie exekúcie, je vykonateľný tak po formálnej, ako aj materiálnej stránke; tým, že ho súdy odmietli vykonať, jej bolo upreté právo na výkon rozhodnutia,

3. svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), v otázkach exekučného prieskumu vykonávaného súdom v zmysle § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., ďalej individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky a jej (ne)platnosti a dôvodnosti zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Procesným úkonom z 2. augusta 2012 oprávnená navrhla prerušiť konanie o jej dovolaní. Uviedla, že jej bolo doručené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2012 sp. zn. IV. ÚS 344/2012 o tom, že jej ústavná sťažnosť, ktorú podala vo veci sp. zn. 6 Cdo 228/2011 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bola prijatá na ďalšie konanie. Podľa dovolateľky môže mať konečné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky význam aj pre predmetné dovolacie konanie, čo podľa jej názoru opodstatňuje prerušenie dovolacieho konania (§ 109 ods. 2 O. s. p.).“.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«I. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená, za ktorú koná jej zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania.

V zmysle § 243c O. s. p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. súd, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vyššie citované ustanovenia upravujú tzv. fakultatívne prerušenie konania, v prípade ktorého je na úvahe - v danom prípade dovolacieho - súdu, či konanie (ne)preruší. Dovolací súd pri rozhodovaní o návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania vychádzal z toho, že samo podanie ústavnej sťažnosti v inej právnej veci, dokonca ani jej prijatie Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie nie je dôvodom, so zreteľom na ktorý treba dovolacie konanie prerušiť (v tejto súvislosti porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 200/2010). Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti...

Z uvedených dôvodov dovolací súd návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

II. V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či dovolanie oprávnenej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dovoláním možno totiž napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, (len) pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak...

Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p...

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

II. 1. Dovolateľka namieta, že súdy v danom prípade rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p.)...

V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (viď bližšie § 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať. Ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im iba, že v rozpore so zákonom „preskúmavali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke“ a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali existenciu (platnosť) rozhodcovskej zmluvy. Dovolateľka tu teda namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho - obsahového - hľadiska (viď § 41 ods. 2 O. s. p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku právomoci súdov, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Oprávnená takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.) dostatočne nezohľadňuje, že ňou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona (viď napríklad ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že námietka dovolateľky o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je opodstatnená. Súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

II.2. Podľa názoru oprávnenej jej súdy odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesné nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia

účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

II.2.a/ Predmetnú procesnú vadu vyvodzuje dovolateľka z postupu súdov, ku ktorému v danej veci došlo pri doručovaní dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Zo spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie (č. l. 2 spisu) podala priamo oprávnená (nezastúpená advokátom). Rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bolo preto správne doručované oprávnenej (viď č. l. 23 spisu). K odvolaniu oprávnenej (č. l. 24 spisu) bolo pripojené jej plnomocenstvo z 27. júna 2011 udelené Advokátskej kancelárii JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o. (č. l. 44 spisu). Neskôr bolo do spisu založené plnomocenstvo z 9. septembra 2011, ktoré udelila oprávnená advokátovi JUDr. Gabrielovi Gulbišovi (č. l. 52 spisu). Je pravda, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo najskôr doručené (len) oprávnenej dňa 29. novembra 2011 (č. l. 65 spisu) a až s časovým odstupom - 3. januára 2012 - advokátovi JUDr. Gabrielovi Gulbišovi č. l. 84 spisu), tento postup ale v ničom neodňal oprávnenej možnosť pred súdom konať. Lehota na podanie dovolania začala v danom prípade plynúť v nadväznosti na to doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenej, ktoré bolo v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 veta prvá O. s. p., t. j. 3. januára 2012.

Predmetná námietka je preto neopodstatnená.

II.2.b/ Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania, bez jej účasti a možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pri tom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený

a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak teda dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú.

Z dovolania vyplýva tiež názor oprávnenej, že súdy nezistili v potrebnom rozsahu skutkový stav. Namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. (výlučne ktorá by, ako už bolo uvedené, mohla v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalovanej). Vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenej znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

II.2.c/ Oprávnená namietala aj to, že právne predpisy neumožňujú exekučnému súdu skúmať prijateľnosť či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky, a preto exekučný súd nemôže vysloviť ani jej neplatnosť. Uviedla, že ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní stanovuje rozsah preskúmania rozhodcovského rozsudku, pričom posúdenie neplatnosti rozhodcovskej doložky tam nepatrí. Táto námietka sa [z určujúceho -obsahového - hľadiska (vid' § 41 ods. 2 O. s. p.)] viaže na správnosť interpretácie ustanovení zákona, teda na správnosť právneho posúdenia veci. Dovolací súd na podstatu

a zmysel tejto námietky prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto ustanovení ide totiž tiež v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre to neboli splnené zákonom stanovené podmienky; takým zamietnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Dovolací súd preto skúmal, či nejde o tento prípad.

Pre účely preskúmvanej veci treba uviesť, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zákona č. 244/2002 Z. z., má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu (§ 35 zákona č. 244/2002 Z. z.). Tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov (§ 44 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.).

Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustné by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok; prípady ďalších exekučných titulov uvádza § 41 ods. 2 Exekučného poriadku.

Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul. Exekučný súd je už v štádiu tohto posudzovania povinný ex offio skúmať, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj

materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu (porovnaj tiež R 47/2012). Na druhej strane ale nemožno prehliadnuť, že ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok, je exekučný súd - tak v prípade rozsudku všeobecného súdu, ako aj v prípade rozsudku rozhodcovského súdu - povinný skúmať, či ide o rozsudok vykonateľný (§ 39 ods. 2 a § 41 Exekučného poriadku); v rámci toho exekučný súd skúma, či rozsudok vydal orgán s právomocou vydať takýto rozsudok.

Pri skúmaní, či rozhodnutie rozhodcovského súdu uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie je vykonateľné, je exekučný súd oprávnený riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (porovnaj tiež R 46/2012). Pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, nenamietal v rozhodcovskom konaní neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná.

Aj v preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola (platne) uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či oprávnenou predložený

rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor; pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd (R 46/2012). Možno preto uzavrieť, že aj v rámci daného exekučného konania bol všeobecný (exekučný) súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (viď IV. ÚS 78/2011 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011, ktoré bolo uznesením občianskoprávneho kolégia z 29. novembra 2012 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

K záveru súdov o neplatnosti rozhodcovskej doložky dovolací súd uvádza, že súdy mali v danom prípade k dispozícii rozhodujúce skutkové podklady, z ktorých boli schopné získať potrebné informácie o skutkovom a právnom stave. V preskúmvanej veci oprávnená k návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý doručila súdnemu exekútorovi, pripojila rozhodcovský rozsudok odkazujúci na rozhodcovskú doložku obsiahnutú v poistnej zmluve. Vzhľadom na to, že účastníci poistnej zmluvy sa dohodli, že všetky ich spory budú riešené výlučne v rozhodcovskom konaní, postupovali súdy nižších stupňov správne, pokiaľ pristúpili k skúmaniu, či toto ustanovenie nie je neprijateľnou podmienkou obsiahnutou v spotrebiteľskej zmluve.

Súdy nižších stupňov v preskúmvanej veci zohľadnili Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Táto smernica bola implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky 1. apríla 2004 zákonom č. 150/2004 Z. z. z 2. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (do ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka). Dovolací súd konštatuje, že exekučné súdy vo svojich rozhodnutiach aplikovali správny vnútroštátny predpis, ktorého výklad uskutočnili v súlade s uvedenou smernicou.

Dovolací súd pripomína, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-40/08 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach

v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať *ex offo* nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

V danom prípade nemohli vzniknúť pochybnosti o spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej poisťnej zmluvy. I keď zákon č. 150/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (tento zákon nadobudol účinnosť 1. apríla 2004, teda pred uzatvorením poisťnej zmluvy) poisťnú zmluvu za spotrebiteľskú priamo neoznačuje, dospel dovolací súd k záveru, že uvedená právna úprava nemá taxatívny charakter, a preto bola v danej veci po zohľadnení všetkých ostatných kritérií exekučným súdom aplikovaná správne. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia (neprijateľné podmienky), ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ktoré sám Občiansky zákonník označuje za neplatné. Takým je aj zmluvné dojednanie, ktoré spotrebiteľa núti riešiť spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní.

Keďže neplatný právny úkon (v danom prípade rozhodcovská doložka) nevyvoláva zamýšľané právne účinky, bolo potrebné v exekučnom konaní vychádzať z toho, že oprávnená a povinná sa platne nedohodli na tom, že ich vzájomné spory budú riešené v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskou doložkou, ktorá vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a neplatného zmluvného dojednania nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť žalobu oprávnenej proti povinnej vo veci sp. zn. 3 C/1070/2009 vedenej pred Arbitrážnym súdom Košice. Na základe toho dovolací súd konštatuje, že súdy nižších stupňov predmetný rozhodcovský rozsudok správne nepovažovali za vykonateľný exekučný titul (§41 až 46 Exekučného poriadku).

Pre prípad, že oprávnená namieta aj to, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa považovaná za tzv. inú procesnú vadu konania (viď R 111/1998), ktorá ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nie je vadou uvedenou v § 237 O. s. p. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti (iba) ako dôvodu zakladajúceho tzv. inú vadu konania vyplýva z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 M Cdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Z týchto dôvodov (2.a/ až 2.c/) dospel dovolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. Pokiaľ súd prvého stupňa predmetnú žiadosť zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nemal ich postup za následok odňatie možnosti oprávnenej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

II.3. Dovolateľka napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania oprávnenej). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/ a f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.»

25. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru ústavného súdu takého rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľky. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

26. Ústavný súd pri preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, správne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy (listiny, resp. dohovoru). Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

27. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

28. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

29. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol (namietané rozhodnutie najvyššieho súdu, pozn.) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľky o porušení označených práv rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 CoE 477/2011 z 29. septembra 2011.

31. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

32. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

33. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

34. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

35. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

36. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

37. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (vo vzťahu k okresnému súdu – pozri body 15 až 17). Nadväzujúc na svoje právne závery uvedené v bodoch 29 a 36 (vo vzťahu k namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces) ústavný súd odmieta sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd podľa svojej

stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 208/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd navyše poznamenáva, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia (v bode II.2b) vysporiadal so sťažovateľkou tvrdeným porušením jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd ďalej poznamenáva, že z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej precesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97), navyše vo vzťahu k posudzovanému postupu krajského súdu a najvyššieho súdu nie je možné (nebolo zistené) konštatovať porušenie tohto základného práva (čo napokon ani sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti výslovne nenamietala; vo vzťahu k okresnému súdu – pozri bod 17).

38. Pokiaľ sťažovateľka „in concreto“ namietala skutočnosť, že sa nemohla vyjadriť k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu, ústavný súd predostiera, že z pohľadu „materiálneho“ uvedenú možnosť sťažovateľka mala a aj ju využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou zaoberali aj vyššie súdy (krajský súd a najvyšší súd). Z hľadiska princípu materiálnej pravdy reálny proces v danej veci teda zabezpečil, aby sa všeobecné súdy v rámci inštančného postupu zaoberali aj nosnými dôvodmi uvádzanými sťažovateľkou v tejto sťažnosti, aj keď nie podľa predstáv sťažovateľky, t. j. v rámci konania pred okresným súdom, ale v jeho celostnom priebehu.

39. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za dôvodné navyše ešte reagovať na argumentáciu sťažovateľky poukazujúcu na odlišnosť časti rozhodovacej praxe všeobecných súdov pri rozhodovaní vecne a právne podobných vecí, ako aj na právne názory Ústavného súdu Českej republiky a ústavného súdu (pozri bod 9 a 18). Ústavný súd

poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najvyššiemu súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii.

40. Pokiaľ sa sťažovateľka (v doplnení sťažnosti z 3. septembra 2013) dovoľáva aplikovania nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013 na jej aktuálne posudzovanú sťažnosť (bod 1), ústavný súd poznamenáva, že predmetnou problematikou sa zaoberal ústavný súd tiež vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 38/2013, kde v náleze z 24. októbra 2013 vyslovil právny názor, ktorý sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na aktuálne posudzovanú vec: „K podobnému názoru... (t. j. nevysloveniu porušenia označených práv, resp. odmietnutiu sťažnosti, pozn.) ústavný súd dospel aj v konaní o iných obdobných sťažnostiach (I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, m. m IV. ÚS 461/2012, II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013 resp. III. ÚS 455/2013) a na uvedenom názore konajúceho senátu I. ÚS nemení nič ani skutočnosť, že senát II. ÚS rozhodol 10. júla 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 inak/opačne, resp. že v niektorých iných prípadoch návrhy sťažovateľky boli prijaté na ďalšie konanie. Totiž senát II. ÚS v tomto opačnom rozhodnutí, ktorým vyhovel sťažovateľke – okrem toho, že ešte krátko predtým 28. februára 2013 vo veci sp. zn. II. ÚS 160/2013 (išlo dokonca o spojené štyri sťažnosti) sťažnosť sťažovateľky v obdobnej veci odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť – rozhodol bez toho, aby zdôvodnil potrebu zmeny doterajšej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 359/2012, I. ÚS 332/2012, m. m IV. ÚS 461/2012, II. ÚS 160/2013, III. ÚS 264/2012, III. ÚS 595/2012, III. ÚS 433/2013, III. ÚS 455/2013) a predmetnú vec ani nepredložil podľa § 6 zákona o ústavnom súde plénu ústavného súdu pre účely zjednotenia právnych názorov senátov (k odchylnému právnomu názoru dochádza aj v súvislosti s procesnými rozhodnutiami o odmietnutí sťažností z dôvodu ich zjavnej

neopodstatnenosti, keďže ide o kvázimeritórne rozhodnutia, pozn.). Preto toto opačné rozhodnutie senátu II. ÚS možno bez ďalšieho považovať za ojedinelé a vybočujúce z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu. Pri rozhodovaní (nielen) ústavného súdu je potrebné mať na zreteli predovšetkým záujem o stabilitu súdnych rozhodnutí. Judikátórne zmeny by sa mali – skôr výnimočne – diať na pozadí zmeny právnej úpravy alebo zmeny spoločenských pomerov, a aj to zákonom predvídaným spôsobom (§ 6 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ takáto zmena nie je náležite odôvodnená a/alebo neprešla požadovanou zákonnou procedúrou, možno ju považovať za akt jurisdikčnej svojvôle.“.

41. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (bod 7).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014